

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2008. február 19. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2007. október 15. napján kihirdetett **11.B.184/2007/32.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott cselekményét **testi sértés bűntette kísérletének [Btk. 170. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] minősíti.**

A börtön tartamát 1 (egy) év 3 (három) hónapra, a kiutasítás tartamát 2 (kettő) évre e n y h í t i .

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Megállapítja, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idővel a vádlott a szabadságvesztés büntetést kitöltötte.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a fellebbezési eljárás során felmerült 32.208.- (harminckettőezer-kettőszáznyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés büntetnének kísérlete miatt 4 év börtönre ítélte és 4 évre kiutasította a Magyar Köztársaság területéről. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat 123. 121.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védő jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a tényállás kiegészítése mellett az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ítélet tábla az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaposnak ítélte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást hiányosan folytatta le. A sértett és az igazságügyi orvosszakértő kihallgatásával nem derítette fel kellőképpen a vádlott késsel véghezvitt cselekményét, így a vádlott testi sértési cselekménye nem került tisztázásra. Ezáltal tényállása felderítetlen maradt [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont].

Az ítélet tábla a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében tárgyalást tűzött ki, részbizonyítást rendelt el [Be. 353. § (1), (2) bekezdés], melynek keretében kihallgatva a vádlottat, a sértettet, valamint **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértőt.

A másodfokú bíróság ezen részbizonyítás, valamint az iratok egybehangzó adatai alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott által használt kés pengé hosszúsága helyesen: 78 mm.

Az első fokú ítélet 4. oldalának 5. bekezdése 3. mondata, mely szerint "ekkor a vádlott a kést a jobb kezében tartva, jobbról, felülről a sértettet nagy erővel hátba akarta szúrni" helyesen: a sértett bal kezével megfogta a vádlott kést tartó jobb kezét alkarja középső részén. Kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a vádlott ekkor a sértettet nagy erővel meg akarta szúrni.

A kést tartó kezével csak a csuklóját mozgatva próbálta a sértett hátát megszúrni és kis erejű szúrással három szúrt-vágott folytonosság megszakadást okozott a sértett mellénye hátoldali részén.

A vádlott a cselekmény elkövetésekor 170 cm magas és 71 kg súlyú, míg a sértett kb. 178 cm magas 82-84 kg súlyú volt.

Bf.I.439/2007/11.

A sértett a vádlottnak megbocsátott.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélőtábla a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság tényállásában azt állapította meg, hogy a vádlott nagy erővel kísérelte meg a sértettet hátra szúrni. Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ezen megállapítása kétséges, hiszen a sértett saját maga sem tett ilyen jellegű vallomást. Csak arról tett nyilatkozatot, hogy megfogta a sértett karját. Arra viszont már nem tudott nyilatkozni, hogy ezt a megfogást mi indokolta. A nyomozás során azt vallotta, hogy a kar megfogására azért volt szükség, hogy a vádlott ne tudja őt megszúrni. Az első fokú eljárás során e vonatkozásban nem nyilatkozott, kizárólag a másodfokú eljárásban vallott akként, hogy a sértett meg akarta őt szúrni a mellkasán vagy a vállán és eközben fogta meg a kezét.

Ezzel szemben a vádlott mindvégig tagadta, hogy ő a sértettet meg akarta volna szúrni. Tekintettel arra, hogy ilyen ellentmondásos bizonyítékok álltak rendelkezésre vált szükségessé a bizonyítás a másodfokú eljárásban. A lefolytatott bizonyítás eredményeként csak az volt megállapítható, hogy a sértett megfogta a vádlott kést tartó jobb kezét az alkarja középső részén, az nem volt megállapítható kétséget kizáróan - a sértett ellentmondásos előadása miatt -, hogy a vádlott ekkor a sértettet nagy erővel meg akarta volna szúrni. A fellebbezési tárgyaláson már az orvosszakértő is módosította korábbi véleményét akként, hogy a szúrás - ha volt ilyen - legalább közepes erejű lehetett. Összegezve tehát, kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a sértett a vádlott kést tartó kezét, a vádlott által megindított szűrő mozdulat közben fogta meg, nem zárható ki ugyanis, hogy azért fogta meg a vádlott kést tartó kezét, hogy ne tudja majd a vádlott őt megszúrni. Ennek során elszenvedhette bal kezén a metszett sérülést.

Mindezeken túlmenően azonban azt a védelmi álláspontot, mely szerint nem a vádlott okozta a sértett ruházatán keletkezett sérüléseket, az ítélőtábla nem fogadta el. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelte. Az ítélőtábla figyelemmel volt arra, hogy noha a vádlott tagadta azt, hogy a hátán megszúrta volna a sértettet és a sértett önmaga is ellentmondásos vallomásokot tett, hiszen még arra sem emlékezett, hogy milyen pengetartással tartotta a vádlott vele szemben a kést. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a nyomszakértői vélemény megállapította, hogy szúrás érte a sértett ruházatának hátoldalát, ugyanakkor ennek mértéke - ugyancsak a nyomszakértői vélemény szerint - kis erejű volt. **(szakértő neve)** orvosszakértő a másodfokú eljárás során akként nyilatkozott, hogy a vádlott csupán csuklóból, maximum kis-közepes erővel tudott a sértett irányába szúrni, de a tényleges szúrás kis erejű volt. Véleményezte azt is, hogy bizonyos testhelyzetben, a

sértett által előadott módon, a vádlott elérhette kést tartó kezével a sértett hátát a ruházatán lévő sérülés helyén. Ebből következően az ítélőtábla tényállásként azt állapította meg, hogy a vádlott a kést tartó kezével csak a csuklóját mozgatva próbálta a sértett hátát megszúrni és kis erejű szúrással, három szúrt-vágott folytonosság-megszakítást okozott a sértett mellényének hátoldali részén.

A vádlott kis erejű szúrása csak a sértett ruházatát érte el, a testét nem sértette meg. A nyomszakértői vélemény egyértelmű abban is, hogy a szúrás kizárólag a sértett mellényén okozott folytonosság-megszakítást, az alatta lévő felső ruházaton már sérülés nem volt tapasztalható. Azt, hogy a sértett testen sérülés nem keletkezett, befolyásolta a sértett és a vádlott mozgása is - figyelemmel az orvosszakértő tárgyalási nyilatkozatára -.

A szándék vizsgálata során a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem hagyhatók figyelmen kívül az alábbiak sem:

Az előzményeket tekintve a vádlott az öt és kiskorú gyermeküket elhagyó élettársát telefonon, többször sikertelenül próbálta hazatérésre bírni.

A vádbeli napon, mielőtt a sértett tanyájára ment, a rendőrségtől kísérelt meg segítséget kérni családi problémájának megoldásához. Nyilvánvaló, ha a vádlottat ölési szándék vezérli, nem kér rendőri segítséget. A tanyára nem egyedül, hanem (név)-vel érkezett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint csupán a vádlott kijelentéséből ölési szándékra nem lehet következtetni. Az irányadó tényállás alapján ugyanis a kijelentést a vádlott a megelőző veszekedésből, dulakodásból adódó indulati állapotában tette. A megállapított tényállás szerint ugyanis a helyszínre érkezést követően a sértett volt az, aki a földről fölkapva egy 88 cm hosszúságú nyárfa karóval a vádlott fejére ütött, illetőleg az így kialakult dulakodás során két vagy három alkalommal, kisebb erővel a vádlottat a lábán megrúgta. Miután a dulakodást befejezték a vádlott elindult a tanyától kifelé. Majd a földről felvett egy falécet, ruházatából elővette a kését és szembe fordult az öt követő sértettel. Ezután pedig nem a kést használta, hanem a léccel ütött a sértett irányába, majd miután újabb dulakodás alakult ki közöttük - s ennek során a sértett a vádlottat két, vagy három alkalommal fejbe vágta - a vádlott csak ezt követően, legvégül használta a kést.

Bf.I.439/2007/11.

Az ítéltábla álláspontja szerint amennyiben a vádlott ölési szándékkal cselekszik, akkor nem a tényállásban foglaltak szerint jár el, hanem a kést használja a sértettel szemben első ízben is.

A cselekmény után a vádlott a helyszínről nem menekült el, a sértett felesége által értesített rendőröket megvárta.

Az ítéltábla álláspontja szerint a fent kifejtettekre figyelemmel a vádlott esetében ölési szándék nem állapítható meg. Ebből következik, hogy a vádlott cselekménye emberölés bűntette kísérleteként nem minősülhet.

Az orvosszakértő egyértelműen foglalt állást abban, hogy a vádlott szúrási cselekménye az általa használt eszközre is figyelemmel alkalmas lehetett arra, hogy a mellüregt megnyissa, és közvetett életveszélyt előidézzon.

Ugyanakkor a vádlott magatartása tényleges sérülést nem okozott. A korábbiakban kifejtett körülményekből - kis erejű szúrás, tényleges sérülés nem keletkezett - nem lehet olyan következtetésre jutni, miszerint a vádlott felismerte volna magatartásának azt a lehetséges következményét, hogy szúrásai eredményeként a sértettnek akár életveszélyes sérülése is bekövetkezhet és ezt kívánva vagy ebbe belenyugodva cselekedett. Az életveszélyes eredmény vonatkozásában tehát a szándékosság egyetlen formája - egyenes, eshetőleges szándék - sem állapítható meg, ami a cselekményének az életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérleteként történő értékelését kizárja.

Ugyanakkor a használt eszköz jellegzetességéből, a szúrások leadása során célba vett testtájékból, a kifejtett erő kis intenzitása ellenére is kétségtelen, hogy a vádlott felismerte annak lehetőségét, hogy szúrásaival a sértettnek akár súlyos testi sérülést is okozhat. A kifejtett magatartás az ilyen sérülések okozására alkalmas volt. Miután a sértettnek súlyos testi sérülése nem következett be, így a vádlott cselekménye a Btk. 170. § (1), (2) bekezdésében meghatározott súlyos testi sértés bűntette, Btk. 16. §-a szerinti kísérletének minősül.

A 2008. január 1. napjával hatályba lépett jogszabályváltozásra figyelemmel az ítéltábla határozatának rendelkező részében a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontjának megfelelően feltüntette a megváltoztatással érintett bűncselekményt az új megnevezése szerint.

A védelem a felmentésre irányuló fellebbezését jogos védelmi helyzetre alapította. E körben az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette annak indokát, hogy miért nem volt megállapítható a vádlott javára a jogos védelmi helyzet. E vonatkozásban kifejtett álláspontját az ítéltábla mindenben osztotta.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

Az ítéletábra mellőzte az enyhítő körülmények közül az egy kiskorú gyermek tartását, hiszen a vádlott gyermeke állami gondozásban van, így annak tartásához nem járul hozzá. Ugyanakkor, további enyhítő körülmény a sértetti megbocsátás. A súlyosító körülmények körében pedig az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága helyett a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát értékelte súlyosító körülményként, figyelemmel a minősítés változásra. Mellőzte súlyosító körülményként értékelni az eszköz veszélyességét, mert egy 78 mm pengenhosszúságú késnél ez nem állapítható meg.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre, valamint a megváltozott minősítésre is figyelemmel az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés eltúlzott, ezért a szabadságvesztés tartamát 1 év 3 hónapra, míg a kiutasítás mértékét 2 évre enyhítette.

Az ítéletábra az így kiszabott szabadságvesztés tartamába a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította, egyben megállapította, hogy az előzetes fogvatartásban töltött idővel a vádlott a szabadságvesztés büntetését kitöltötte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaposnak ítélve az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárás során az igazságügyi orvosszakértő díjával 32.208.- forint bűnügyi költség merült fel, melyről a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az ítéletábra megállapította, hogy az állam viseli, tekintettel arra, hogy a védelmi fellebbezések eredményesek voltak.

Szeged, 2008. február 19.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke
Bf.I.439/2007/11.

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.439/2007/11. számú és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 11.B.184/2007/32. számú ítéletének ezen ítélettel meg nem változtatott része 2008. február 19. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2008. február 19.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke